Către,

AVOCATUL POPORULUI

ASOCIAŢIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA – COMITETUL HELSINKI (APADOR-CH), cu sediul în Bucureşti, str. Nicolae Tonitza nr.8A, sector 3,

vă adresează CEREREA ca, în temeiul art. 13 al. 1 lit. f din Legea nr. 35/1997 privind organizarea şi funcţionarea instituţiei Avocatul Poporului, constatând existenţa temeiurilor de fapt şi de drept,

să sesizaţi Curtea Constituţională cu excepţia de neconstituţionalitate a Ordonanţei de urgenţă nr. 2/2015 pentru modificarea şi completarea unor acte normative, precum şi alte măsuri, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 176 din 13.03.2015, **întrucât adoptarea acesteia s-a făcut cu încălcarea art. 115 al. 4 din Constituţie, respectiv în lipsa unei situaţii extraordinare** care să justifice înlocuirea Parlamentului, ca putere legiuitoare, de către Guvern (putere executivă).

MOTIVELE CERERII SUNT URMĂTOARELE:

Potrivit art. 115 al. 4 din Constituţie, Guvernul poate adopta ordonanţe de urgenţă numai în situaţii extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligaţia de a motiva urgenţa în cuprinsul acestora.

Întrucât, în lipsa unei definiţii legale, sintagma "**situaţii extraordinare**" nu are un alt înţeles decât cel din limbajul comun (menţionat în DEX), se poate trage concluzia că o ordonanţă de urgenţă poate fi adoptată numai în situaţii:

- cu totul deosebite, care ies din comun
- neobişnuite, nemaipomenite, formidabile, excepţionale

De asemenea, înţelesul termenului "**urgenţă**", care se referă la o condiţie esenţială pentru adoptarea unei astfel de ordonanţe, este tot cel din limbajul comun, respectiv:

- care necesită o rezolvare imediată, care nu poate fi amânat

1. În speţă, motivele prezentate pentru a justifica adoptarea OUG nr. 2/2015 pot fundamenta, cel mult, **oportunitatea** unei reglementări cu putere de lege, dar nu pot duce la concluzia că există o situaţie **extraordinară**, care să justifice o intervenţie de **urgenţă** a Guvernului, ca organ legiuitor, prin adoptarea unei ordonanţe de urgenţă.

În astfel de situaţii, Guvernul poate iniţia un proiect de lege şi poate solicita Parlamentului (adevărata autoritate legiuitoare, potrivit Constituţiei) să dezbată şi să adopte proiectul, eventual într-o procedură de urgenţă prevazută de reglementările parlamentare.

Deci, dacă se doreşte o anumită celeritate în adoptarea de acte normative cu putere de lege, dar nu există o situaţie cu adevărat extraordinară (ieşită din comun), Guvernul nu poate emite

ordonanţe de urgenţă, ci poate doar sesiza Parlamentul cu un proiect de lege şi poate solicita dezbaterea şi adoptarea sa în procedură de urgenţă.

2. Atunci când veţi analiza dacă există suficiente temeiuri pentru a sesiza Curtea Constituţională, vă solicităm să aveţi în vedere şi pericolul pentru o societate democratică reprezentat de tendinţa de încălcare de către Guvern, indiferent de compoziţia sa şi de perioada în care a funcţionat, a prevederilor art. 115 al. 4 din Constituţie, **prin transformarea ordonanţei de urgenţă dintr-o cale extraordinară şi, de aceea, extrem de rară, de legiferare, într-un mijloc obişnuit, comun şi frecvent** prin care, practic, Parlamentul este înlocuit de Guvern în exercitarea funcţiei de legiuitor.

Astfel, după revizuirea Constituţiei din 2003, guvernele care s-au succedat au emis în **ultimii 11 ani** (2004 – 2014) un număr total de **1.547 ordonanţe de urgenţă**, în medie 141 ordonanţe de urgenţă pe an, sau **una la 60 de ore** (!), după cum urmează:

-2004 – 142 ordonanţe de urgenţă

-2005 – 210

-2006 – 138

-2007 – 157

-2008 – 228

-2009 – 111

-2010 – 131

-2011 – 125

-2012 – 96

-2013 – 115

-2014 – 94

Rezultă că **în România, în ultimii 11 ani, statul s-a aflat în situaţii extraordinare, neobişnuite, ieşite din comun, din 3 în 3 zile (mai precis, din 2,5 zile în 2,5 zile, adica din 60 de ore în 60 de ore),** iar fiecare dintre aceste situaţii extraordinare (nepercepute decât de către Guvern, probabil în baza unui simţ special) au generat câte o ordonanţă de urgenţă.

Este în mod evident neverosimil ca statul român, stat democratic şi membru al Uniunii Europene, a întâmpinat din 60 de ore în 60 de ore, în ultimii 11 ani, situaţii excepţionale, extraordinare, care i-au permis Guvernului ca, tot din **din 60 de ore în 60 de ore**, să ia locul Parlamentului şi să legifereze prin ordonanţe de urgenţă.

Singura explicaţie logică a abundenţei de ordonanţe de urgenţă este că nici Parlamentul, nici Avocatul Poporului şi nici Curtea Constituţională nu au acordat atenţia cuvenită verificării îndeplinirii condiţiei existenţei situaţiei extraordinare care să justifice adoptarea unei

ordonanţe de urgenţă. Practic, autorităţile publice au ignorat şi, astfel, au lăsat fără aplicare textul art. 115 al. 4 din Constituţie, al cărui rost era şi este de a limita excesul de zel al Guvernului în emiterea de ordonanţe de urgenţă.

Urgenţa nu trebuie identificată cu nerăbdarea Guvernului de a legifera, pe motiv că Parlamentul e prea lent, ci **trebuie să rezulte dintr-o situaţie extraordinară verificabilă în mod obiectiv, similară forţei majore, care poate fi definita ca un eveniment străin de voinţa/culpa Guvernului, imprevizibil, invincibil şi inevitabil şi care, în lipsa unei reglementări imediate, prejudiciază grav interesul public.**

În acest sens, a se vedea pct. 3 şi 4 ale **OPINIEI CONCURENTE la Decizia Curţii Constituţionale nr. 55 din 5 februarie 2014,** publicată în Monitorul Oficial nr.136 din 25 februarie 2014.

În raport de motivele expuse mai sus, **vă solicităm să constataţi că există temeiuri de fapt şi de drept pentru ca, în conformitate cu art. 13 alin. 1 lit.f din Legea nr. 35/1997 privind organizarea şi funcţionarea instituţiei Avocatul Poporului, să sesizaţi Curtea Constituţională cu excepţia de neconstituţionalitate a Ordonanţei de urgenţă nr. 2/2015** pentru modificarea şi completarea unor acte normative, precum şi alte măsuri, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 176 din 13.03.2015, **întrucât adoptarea acesteia s-a făcut cu încălcarea art. 115 al. 4 din Constitutie, respectiv în lipsa unei situaţii extraordinare** care să justifice înlocuirea Parlamentului, ca putere legiuitoare, de către Guvern (putere executivă).

De asemenea, vă solicităm să ne comunicaţi modul de soluţionare a prezentei cereri.

Vă mulţumim.

Director executiv,

Maria-Nicoleta Andreescu